

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΕΧΕΙΣ έμπιστοσύνη σέ μένα, αγαπημένη μου;

— Όση και στό Θεό, αγαπημένη μου...

— Τότε, γλυκειά μου Ρενέ, άς μή χάνουμε τό θάρρος μας. Μέ την βοήθεια ή καλύτερα μέ την συνεισφορά της θείας μου, θά νικήσουμε την άδικαιολόγητη αντίστασι του πατέρα μου. Νά είσαι βέβαιη ότι θά γίνης όπωσδήποτε γυναίκα μου.

Καί βλέποντας την χαρούμενη λάμψι που πέρασε από τά μάτια της Ρενέ, ό Πώλ Ντεγκράν έπρόσθεσε:

— Προπάντων πρόσεξε νά μήν άμφιβάλλης για την άγάπη μου ό,τι κι' άν μάθης...

— Ποτέ δέν μπορεί νά περάση μία τέτοια σκέψις από τό μυαλό μου, του άπάντησε ή νέα.

— Κι' άν άκόμα περάσης μία προσωρινή, αλλά τρομερή δοκιμασία;

— Ποτέ, σου είπα! Ξαναείπε ή Ρενέ, κυττάζοντάς τον μέ άγάπη.

Ό Πώλ την έσφιξε στην άγκαλιά του και της ψιθύρισε στ' αυτί:

— 'Η ζωή μου κ' ή καρδιά μου είναι δικές σου για πάντα!

Ό Προσπέρ Ντεγκράν, ό πατέρας του Πώλ, ό πλούσιος βιομήχανος, δέν λογάριάζε τίποτε άλλο από τό χρήμα. Δέν έπέτρεπε στον μοναχογιό του νά έχη άλλη θέλησι εκτός από τή δική του.

— Για νά είναι δυό σύζυγοι εύτυχησμένοι, συνήθιζε νά λήη συχνά, πρέπει νάχουν την ίδια κοινωνική θέσι και την ίδια περιουσία. Όταν λείπουν οι δυό σπουδαιότατοι αυτοί παράγοντες, ή εύτυχία είναι άδύνατη.

Σιγά-σιγά, μέ τό νά διατυπώνη διαρκώς τις αντίληψεις του αυτές, είχε κάνει και την γυναίκα του νά τις συμμεριστή. Φανταστήτε λοιπόν την έκπληξι των δυό συζύγων όταν μία μέρα ή γυιός τους ό Πώλ, τους δήλωσε ότι άγαπούσε την εξαδέλφη του Ρενέ Μπορέλ και ότι ήθελε νά την παντρευτή.

— Την εξαδέλφη σου;... Τή Ρενέ;... φώναξε ό κ. Ντεγκράν.

— Ναι... Δέν είναι όμορφη;... Έχει όλα τά χαρίσματα για νά κάνη έναν άντρα εύτυχημένο...

— Δέν άρνούμαι τά χαρίσματά της, είπε ό κ. Ντεγκράν κάνοντας ένα περιφρονητικό μορφασμό, αλλά δυστυχώς δέν έχει περιουσία.

— Τί μέ πειράζει αυτό; διαμαρτυρήθηκε ό Πώλ. Έχω έγώ και για τούς δυό μας.

— Εμένα όμως μέ πειράζει, γυιέ μου. Δέν θά σου δώσω ποτέ την συγκατάθεσί μου σ' αυτό τον γάμο.

— Μά την άγαπώ, πατέρα!

— Άνοησίες! Μικροσυμπάθειες που περνάνε εύκολα. Την γυναίκα που θά πάρης, θά σου την διαλέξω έγώ. Και θά φροντίσω νά σου ταιριάξη σέ όλα.

Την ίδια άρνησι βρήκε ό Πώλ και από την μητέρα του. 'Η ίκεσίες του, τά δάκρυά του, ή έπιμονή του δέν κατώρθωσαν νά νικήσουν την αντίστασι των γονέων του.

Τότε ό νέος κατέφυγε στην καλή του θεία, την χήρα κ. Ντελαρός, ή όποια ήξερε τί άγύριστο κεφάλι είχε ό αδελφός της και πόσο άγαπούσε τά χρήματα.

— Άγαπιόσατε πολύ μέ την Ρενέ; ρώτησε ή κ. Ντελαρός τον άνηψιό της.

— Ω! θεία μου! της άπάντησε εκείνος. Λατρεύομαστε.

— Αφού είν' έτσι, μήν άπελπίζεσαι... Μου άναθέτεις έμένα νά τελειώσω αυτή τή δουλειά;

— Πολύ εύχαρίστως, θεία μου.

— Και θά κάνης ό,τι θά σου πώ χωρίς νά μου ζητάς έξηγήσεις;

— Σου τό υπόσχομαι, θεία μου.

— Καλά. Ειδοποίησε τότε την Ρενέ και πές της νά μήν τρομάξη ό,τιδήποτε κι' άν άκούση για σένα.

***

Έπειτ' από δυό μήνες, ό πατέρας του Πώλ έφτασε ένα

πρωί έξαλλος στό σπίτι της αδελφής του κ. Ντελαρός.

— Τάμαθες, της φώναξε, τά κατορθώματα του προκομμένου μας του Πώλ; Έχει μία γκαρσονιέρα στην όδό Ρουσάρ, 6 και ξοδεύει ένα σωρό λεπτά...

— Ποιά λεπτά; ρωτάει μέ μία έλαφρά ειρωνεία ή κ. Ντελαρός. Όχι βέβαια αυτά που του δίνεις έγώ.

— Όχι!... Έπεσε στα νύχια τοκογύφων. Πληροφορήθηκα από ένα άνωνυμο γράμμα ότι δανείστηκε πενήντα χιλιάδες από τον Έβραίο εκείνον έκμεταλλευτή, τον Σαλμόν, κι' ότι τώρα του ζητάει κι' άλλα. Φαίνεται πως έχει σχέσεις μέ κάποια γυναίκα του ήμικόσμου, για την όποια ξοδεύει άσυλλόγιστα.

— Ναι, έτσι φαίνεται, γιατί και μένα μου είπαν ότι τον είδαν κάποιο βράδυ στο θέατρο μέ μία άγνωστη γυναίκα...

— Θεέ μου, τί νά κάνω!... Θα μάς καταστρέψη, τό παληόπαιδο!

— Υπάρχει ένα μέσο σωτηρίας, είπε ή κ. Ντελαρός, άφού έκανε πως σκέπτεται λίγη ώρα.

— Ποιό;

— Νά τον παντρέψουμε!

— Μά δέν θέλει... Του πρότεινα τελευταία μία πλούσια νύφη, μά εκείνος άρνήθηκε κατηγορηματικά. Μου δήλωσε

μάλιστα ότι δέν έχει καμμιά διάθεσι νά παντρευτή. Τί νά κάνω; Τί νά κόνω;

— Για όλ' αυτά, αδελφέ μου, φταίς κι' έγώ λίγο...

— Φταίω κι' έγώ;

— Ναι, γιατί δέν τον άφηνες νά παντρευτή μέ την Ρενέ... Θα ήταν μία ιδανική σύζυγος για τό γυιό σου... Είπε προικισμένη μέ τόσα χαρίσματα ή νέα αυτή, ώστε δέν έπρεπε νά λάθης καθόλου ύπ' όψιν σου τό ότι δέν έχει προίκα... Έχει άλλωστε λίγα χρήματα κι' αυτή...

— Έτρεφα μεγαλύτερα όνειρα για τον γυιό μου, έκανε ό κ. Ντεγκράν άναστενάζοντας.

— Ωραία!... Βλέπεις όμως τώρα τ' αποτελέσματα της άρνήσεώς σου. Ό γυιός σου, για νά ξεχάση την Ρενέ, μπλέχτηκε μέ άλλες γυναίκες...

— Και ξοδεύει άσυλλόγιστα την περιουσία μου...

— Φυσικά... Του κάνουν εύκολα δάνεια οι τοκογύφοι γιατί ξέρουν πως έχει πατέρα πλούσιο.

— Μά έτσι θα καταστραφή.

— Βέβαια...

Ό κ. Ντεγκράν έκανε μερικά βήματα συνωφρωμένος. Έπειτα σταμάτησε έξαφνα μπροστά στην αδελφή του και την ρώτησε:

— Πές μου, σε παρακαλώ, τί θάκανες άν ήσουν έγώ στη θέσι μου;

— Άπλούστατα, θα πάντρευα τον Πώλ μέ τη Ρενέ κι' έτσι θα τελείωναν όλα μία χαρά.

— Μά την Ρενέ ούτε την συλλογίζεται πειά... Την έχει ξεχάσει...

— Μ' αφήνεις έμένα νά φροντίσω νά τους προσεγγίσω πάλι;

Ό κ. Ντεγκράν φάνηκε για μία στιγμή διστακτικός.

— Κάνε ό,τι σε φωτίση ό Θεός! άπάντησε κατόπιν άποφασιστικά.

Μία θριαμβευτική λάμψις πέρασε από τά μάτια της κ. Ντελαρός.

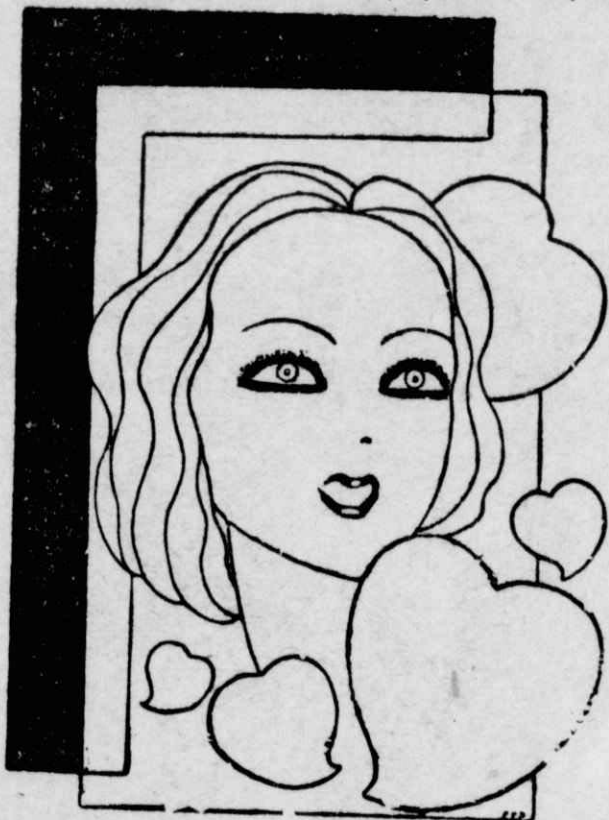
— Έννοια σου! είπε στον αδελφό της. Θα τά κανονίσω έγώ όλα...

***

Την άλλη μέρα, ή αγαθή κυρία Ντελαρός προσκάλεσε τον Πώλ και την Ρενέ στό σπίτι της.

— Τά κατάφερα μία χαρά, τους είπε. Ό αδελφός μου έπεσε στην παγίδα. Προσέξτε όμως, παιδιά μου, μήν του άποκαλύψετε τίποτε... Δέν πρέπει νά τον πειράξουμε στό φι-

('Η συνέχεια εις την σελίδα 50)

ΣΑΡΛΩ ΚΑΙ ΠΩΛΕΤ ΓΚΟΝΤΑΡ

(Συνέχεια από την σελίδα 29)

βια, ότι η Λίλιαν Γκίς και η Γλώρα Σβάνσον δεν ενθουσιάζονται και πολύ εύκολα... 'Ο Τσάπλιν απέδειξε για μιὰ ακόμα φορά ότι εἶνε μέγας σκηνοθέτης, ὁ μεγαλύτερος ἴσως σκηνοθέτης τοῦ κόσμου...»

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πολὺτιμες αὐτὲς πληροφορίες, εἶπα στὴν Πωλὲτ. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ὅμως, νὰ παρατηρήσω ὅτι δὲν μοῦ ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτησί μου...

'Ἡ Πωλὲτ με κύτταξε με μᾶτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ προσποιητὴ ἀπορία:

— Καὶ τί με ρωτήσατε, ἀγαπητὲ κύριε;

— Εἶσθε ἢ δὲν εἶσθε ἡ γυναῖκα τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν;

'Ἡ Γκοντάρ χαμογέλασε καὶ πάλι καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν ἐξῆς ἀπροσδόκητὴ ἀπάντησι:

— 'Ο Τσάρλυ Τσάπλιν σκοπεύει νὰ «γυρίσῃ» δυὸ φιλμ, στὰ ὁποῖα ὅμως δὲν θὰ παίξῃ ὁ ἴδιος. Πρωταγωνίστρια καὶ στὰ δυὸ θὰ εἶμαι ἐγώ. 'Ενα ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ φιλμ θὰ φέρῃ προσωρινῶς τὸν τίτλο «Παραγωγή ἀριθ. 6». Συγχρόνως ὁ Τσάπλι ἀγόρασε —γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του— τὰ δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τοῦ γνωστοῦ μυθιστορηματός τοῦ Μώρραϊ: «'Αντιβασιλεία». Γιὰ πρώτη ἐπίσης φορά δὲν θὰ γράψῃ ὁ ἴδιος τὸ σενάριο. Τὴν ἐργασία αὐτὴ τὴν ἀνέθεσε στὸν ταγματάρχη Μπούτλεϋ, ὡς εἰδικόν, ἀφοῦ ἡ ταινία θὰ εἶνε στρατιωτικῆς ὑποθέσεως. Καὶ ἡ «Παραγωγή ἀρ. 6» καὶ ἡ «'Αντιβασιλεία» θὰ εἶνε φιλμ παρλάν...»

Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ Πωλὲτ Γκοντάρ τὰ κατάφερε καὶ πάλι νὰ μὴ μοῦ ἀπαντήσῃ στὸ ἐρώτημά μου.

Μοῦ ἔδωσε, ὅμως, με τὶς ὑπεκφυγές αὐτὲς νὰ καταλάβω ὅτι ὁ γάμος τῆς με τὸν Τσάρλυ Τσάπλιν εἶνε γεγονός, διότι σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι θὰ ἔσπευδε νὰ διαφεύσῃ τὴν πληροφορία αὐτή. 'Οπωσδήποτε, κατάλαβα ὅτι δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαναλάβω καὶ γιὰ τρίτη φορά τὴν ἐρώτησί μου.

'Ενῶ τὴν ἀποχαιρετοῦσα, ἐξέφρασα τὴν εὐχὴ νὰ τὴν δοῦμε πολὺ σύντομα σὲ καινούργιο φιλμ μαζὺ με τὸν Σαρλῶ.

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ με τὸν καιρὸ! μοῦ ἀποκρίθηκε.

Καὶ στὰ χεῖλη τῆς ἀνθίσε πάλιν ἓνα παράξενο, αἰνιγματικό χαμόγελο...

ΠΩΛ ΓΚΙΛΣΟΝ

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 14)

τόσο βογγοῦσε κι' ἐμούγκριζε, σὰν βῶδι πού τὸ σφάζουν...

Τέλος μερικοὶ ἀποφάσισαν νὰ δώσουν ἓνα τέλος σ' ὅλα αὐτά.

Ἔκοψαν μ' ἓναν μπαλτᾶ τὶς ρίζες ἀπὸ τὶς ὁποῖες κρατιότανε ὁ Τραχανᾶς καὶ τὸν πέταξαν στὴ θάλασσα.

— Βαφτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ... — ἄρχισαν νὰ ψέλνουν οἱ στρατιῶτες — στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

Κι' ἀφοῦ πῆραν φόρα ἐκεῖνοι ὅπου τὸν κρατοῦσαν, τὸν ἀφησαν ἡσυχὰ καὶ μαλακὰ στὸ νερό.

— Στὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄμην!

— Τὸ ὄνομα αὐτοῦ;

— Καρχαρίας!

— Νὰ μᾶς ζήσῃ!

— Γουργούρες, ρεκασμοὶ, φουήματα φαλαίνης, μπουρμπουλήθρες καὶ στὸ τέλος σιωπῆ.

Τὸν βγάλαν ἔξω ἀπαυδισμένον.

Τὴν ἐπομένη παρουσιάστηκε στὴν ἀναφορά.

— Μὲ ξεχριστιανέψανε, κύρ λοχαγέ, με κάνανε 'Οθραῖο!... Πάει τὸ λαδὶ τοῦ νουνοῦ!... Καὶ τώρα, πῶς θὰ πάω ἐγὼ στὴ μάχη;... Καὶ ἂν σκοτωθῶ;... Τί ψυχὴ θὰ παραδώσω ἀμαρτωλῆ;...

— Καλὰ, τοῦ εἶπ' ὁ λοχαγός, μείνε ἡσυχος, σὺ Τραχανᾶ, καὶ θὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα!...

— Μοῦ βγάλαν καὶ τ' ὄνομα τὸ χριστιανικὸ Χρῆστος, τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα, καὶ με εἶπαν Ζαχαρία!...

— Σοῦ εἶπα θὰ διορθωθῇ. 'Εοὺ δὲν εἶσαι Καρχαρίας, εἶσαι Λύκος!

— Οὔτε Νίκος εἶμαι! Χρῆστο με εἶπεν ὁ νουός μ'!

— Καλὰ, Χρῆστο θὰ σὲ ποῦμε. Αὔριο θὰ γράψουμε νὰ ρθῇ ἀπὸ κάνα χωριό, ἔδῶ κοντὰ, κανένας παπάς, νὰ σὲ ξαναβαφτίσῃ... Καὶ πάλι Χρῆστο θὰ σὲ ὀνομάσουμε!...

— Μιὰ ἀφορμὴ, σκέφθηκε ὁ λοχαγός, νὰ κάνη ἓνα ἀκόμα μπάνιο ὁ Τραχανᾶς.

***

'Απὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ Τραχανᾶς ἀνέβαινε ψηλὰ, περιμένοντας τὸν παπᾶ νὰ ἔρθῃ.

'Αλλὰ, ἀντὶ νὰ ἔρθῃ ὁ παπᾶς, ἦρθε μιὰ διαταγὴ νὰ πάῃ ὁ λόχος στὴ γραμμὴ, στὸ μέτωπο...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 19)

«Κύριε διευθυντή,

Πρότον ἐρχομαι νὰ ἐρωτήσω περὶ τῆς καλῆς σας ἡγείας, δεύτερον σὰς πληροφορῶ ὅτι μοῦ ἄρεσε πολὺ ἐκεῖνο πού γράφει σήμερα ὁ κ. Σαντουάν γιὰ ἓνα κινέζο. Τέτοια ὀρέα πράγματα νὰ δημοσιέθετε συχνὰ στὴν ἐφημερίδα σας.

Σὰς χερετό: ΛΕΝΤΟΥ
χωροφύλαξ

«'Αγαπητὲ συνάδελφε,

Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω ἂν ἔχετε ὑπογράψῃ συμβόλαιον με τὸν κ. Σαντουάν νὰ παραχωρῇ ἀποκλειστικὰ σὲ σὰς τὴν συνεργασία του. 'Εν ἐναντία περιπτώσει, ἐλπίζω ὅτι θὰ τοῦ ἐπιτρέψετε νὰ γράφῃ τακτικὰ κάτι καὶ γιὰ τὴν δική μου ἐπιθεώρησι.

Μὲ συναδελφικοὺς χαιρετισμοὺς
ΜΠΥΛΟ

Διευθυντῆς τῆς «'Επιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων»

'Ο Σαντουάν ξαναδιάβασε τὰ γράμματα αὐτὰ με ὄση σοβαρότητα τὰ εἶχε γράψῃ. Τὰ ἔβαλε κατόπιν σ' ἕξ φακέλους κι' ἔγραψε σὲ ὅλους τὴν διευθύνσι:

«Πρὸς τὸν Κον Διευθυντήν

τῆς «Φιλολογικῆς Λεοπαρδάλεως»

'Ε ν τ α ὀ θ α

"Ἄφησε τὰ γράμματα αὐτὰ στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

Τὴν νύχτα ἐκεῖνη, εἶδε στ' ὄνειρό του ὅτι οἱ διευθυνταὶ ὄλων τῶν παρισινῶν ἐφημερίδων καὶ ἐπιθεωρήσεων μάλλον κι' ἔπαιζαν γροθιές ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπάρῃ συνεργάτη!

***

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Σαντουάν ζύπνησε ἀργὰ, στὶς δυὸ ἀπὸ τὸ μέσημέρι. Φώνηξε ἀμέσως τὴν ὑπηρετριά του:

— Τᾶστελες τὰ γράμματα, Βερονίκη;

— Τώρα! 'Απὸ τίς ὀχτῶ τὸ πρωί...

— Λαμπρά. 'Ο διευθυντῆς μου θὰ τὰ ἔχη λάθει κιόλας.. Πολὺ ὠραῖα... Πῆγαινε τώρα νὰ μοῦ ἀγοράσῃς μιὰ «Φιλολογικὴ Λεοπαρδάλι».

'Υστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ Σαντουάν ξεδίπλωνε τὴν ἐφημερίδα με χέρια πού ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι...

'Αλλ' ὦ ὕψιστοι θεοί!... Ὡ συμφορὰ ἀνεπανόρθωτη!... Τὸ ἄρθρο του, γιὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, δὲν εἶχε δημοσιευτῆ σὲ κείνο τὸ φύλλο!...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 33)

λοτιμό του... Θὰ γινόταν ἔξω φρενῶν ἂν μάθαινε ποτὲ τὴν ἀλήθεια.

'Εβγαλε κατόπιν ἀπὸ ἓνα συρτάρι μερικά χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Πῶλ, λέγοντας:

— Νὰ, πάρε τὰ λεπτὰ πού δανείστηκες ἀπὸ τὸν 'Εθραῖο Σαλμόν καὶ πού μοῦ τὰ ἔδωσες νὰ σοῦ τὰ φυλάξω. Θὰ πῶ στὸν πατέρα σου ὅτι πλήρωσα ἐγὼ τὸ χρέος σου. Καὶ ὅταν μοῦ δώσῃ τὶς 50 χιλιάδες αὐτὲς θὰ σοῦ πάρω ἓνα περὶφημο δῶρο γιὰ τοὺς γάμους σας. Φρόντισε ἐπίσης, Πῶλ, νὰ ξενοικιάσῃς τὴν γκαρσονιέρα τῆς ὁδοῦ Ρουσάρ...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Ρενέ, ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας:

—...Στὴν ὁποῖα δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι τῆς ἄλλῃ γυναῖκα ἀπὸ μένα... Τί λέτε, παιδιὰ μου, ὠραῖα δὲν τὰ κατὰφερα;

— Θαυμάσια, θεῖα μου! φώνηξε ὁ Πῶλ. Εἶσαι ἡ πιὸ ἀξιολάτρευτη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— 'Ε, ἀνηψούλη μου! Μοῦ φαίνεται ὅτι κάνεις λάθος! εἶπε δακρυσμένη ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἡ ἀγαθῆ κυρία. Σὲ κάποιαν ἄλλη μοῦ φαίνεται ὅτι ταιριάζει τὸ κομπλιμέντο αὐτό... 'Ἡ πιὸ ἀξιολάτρευτη γυναῖκα τοῦ κόσμου εἶνε γιὰ σένα ἡ ἀγαπημένη σου Ρενέ... 'Ελάτε, μὴν κοκκινίζετε, παιδιὰ μου!... Φιληθῆτε...

Καὶ, σπρώχνοντας τὸν ἓνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, πρόσθεσε:

— 'Ἡ καλύτερη ἀνταμοιβή μου γιὰ ὅ,τι ἔκανα θὰ εἶνε νὰ σὰς βλέπω πάντα εὐτυχισμένους, ὅπως τώρα!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ